

Open de achterklep

Op de twee autodekken van de veerboot naar Texel hadden de meeste passagiers hun auto, camper of vrachtwagen verlaten.

De chauffeur van de Mercedes diepvriesvrachtwagen sloot de deur en stroopte de chirurgenhandschoenen af, die hij in de broekzak van zijn overall propte. De man droeg sneakers, een windjack en een pet waarvan de klep over het voorhoofd getrokken was. Een spiegelende zonnebril glansde in de tl-verlichting. Hij wurmde zijn rechterarm achter de rugtasdraagband en liep voorovergebogen naar de trap. Hij had X-benen en zwaaide onrustig met zijn armen. Langzaam nam hij de treden naar boven.

Op het restaurantdek wandelde hij naar de toiletten. Hij verdween in een toilethokje, zette de rugzak op de tegelvloer en trok zijn sneakers, overall en windjack uit. Uit de rugzak haalde hij eerst een linnen broek. Hij stapte in de kreukelige pantalon. Daarna schoot hij in een zomertrui en trok een ander paar schoenen aan, waarvan hij de veters strikte. Opnieuw greep hij in de rugzak, waaruit hij een tablet pakte. Hij klemde het apparaat tussen zijn bovenbenen en propte de kleding die hij had uitgetrokken in de tas. Hij keek op zijn horloge. Over tien minuten zou de veerboot aanmeren. Hij schoof het slot van het toilet open en zwaaide de deur van zich af. De man verliet de toiletruimte en wandelde met het tablet onder zijn linkerarm naar het achterdek aan bakboordzijde, waar weinig passagiers waren. Hij smeed de rugzak van zich af. Die verdween in de kolkende schroefgolven.

Hij draaide zich om en kuierde langs stuurboordzijde naar

het voordek, waar hij zag dat het eiland naderde. Via de intercom werd de reizigers verzocht naar hun voertuigen te gaan. Hij negeerde de oproep, nam plaats op een houten bank in de schaduw en klapte het leren etui van zijn tablet open. Uit zijn broekzak viste hij oortjes op, die hij aansloot op het apparaat. Met snelle bewegingen drukte hij de dopjes in zijn oren. Op het scherm verscheen een portretfoto van een oudere vrouw. De man keek er een paar seconden naar voordat hij een ander scherm opende. Daarop waren vier gekaderde beelden van het benedendek te zien. Hij tikte op het beeld links boven en zag dat twee volwassenen en twee meisjes van rond de zestien jaar de autodeuren openden. Een van de meisjes zei tegen de vrouw: 'Jij altijd met dat gezeik over dat kuteiland.' De vrouw draaide zich half om en antwoordde iets wat de man op het bankje niet kon verstaan. Het meisje haalde haar schouders op, zette haar koptelefoon recht en stapte in de auto.

De motoren van de veerboot gromden, het schip minderde snel vaart.

De man opende de andere gekaderde schermen. Alle passagiers zaten blijkbaar in hun voertuigen of stonden bij hun fietsen, want er was niemand meer op het buitendek.

De veerboot voer de haven binnen en meerde enkele minuten later aan. Op het scherm was te zien dat de klep geopend werd en dat twee medewerkers van de rederij de buitenste baan aan bakboord vrijgaven. Hij haalde de dopjes uit zijn oren, het geluid van startende en optrekkende automotoren stoorde hem. De voertuigen verlieten het schip. Daarna was de baan ernaast aan de beurt, gevolgd door de buitenste stuurboordstrook. Als laatste kreeg de tweede rij aan stuurboord het sein dat de voertuigen de veerboot mochten verlaten. De Mercedes bleef staan. De medewerkers liepen naar de vrachtwagen en zagen direct dat de bestuurderscabine leeg was. Een van de mannen nam zijn walkietalkie, keek naar het kenteken en sprak. Een paar seconden later klonk het door de intercom:

‘Wil de bestuurder van de Mercedes Atego, met het kenteken 6-BBB-01, zich onmiddellijk naar zijn voertuig begeven?’

De andere medewerker was intussen naar de achterste auto gelopen, waar hij met gebaren instructie gaf: de auto had net genoeg ruimte om de rij te verlaten. Ook de andere vijf auto's reden via de aanlegsteiger het eiland op.

Opnieuw klonk de intercom. De chauffeur van de vrachtwagen werd weer opgeroepen naar zijn voertuig te gaan.

De man wist dat het regelmatig voorkwam dat een personenauto op een van de dekken bleef staan, omdat een eilander was vergeten dat hij met de auto was en lopend de veerboot verliet. Als de auto niet in de weg stond lieten de medewerkers hem staan zodat de auto terugvoer naar het vasteland en pas als hij in de haven van het eiland opnieuw niet door de bestuurder was weggereden, werd het voertuig weggesleept. Met een vrachtwagen lag dat anders. Het was nog nooit gebeurd dat die bleef staan, maar waarschijnlijk zou de kapitein beslissen dat ook deze een keer heen en weer moest varen voordat hij werd weggesleept.

De medewerker die de bestuurders achter de Mercedes begeleid had, overlegde met zijn collega, waarna hij zijn walkietalkie voor zijn mond plaatste en druk gebarend sprak: ‘Er staat een vrachtwagen op het dek en de chauffeur is niet komen opdagen. Wat moeten we doen?’ Hij had het hoogstwaarschijnlijk tegen de kapitein. Hij moest beslissen wat er met de vrachtwagen moest gebeuren.

‘Nee, hij staat niet in de weg.’

De man zag dat de andere medewerker aan de deur van de Mercedes voelde. Met een klik sprong de vrachtwagendeur van het slot. De rederijmedewerker zwaaide het portier open. Ineens klonk uit de cabine een diepe, monotone stem: ‘Open de achterklep.’ De medewerker hield de deur in zijn hand, verstijfd. Enkele seconden later klonk opnieuw: ‘Open de achterklep.’

Een minuut later verschenen de kapitein en de stuurman op het dek. ‘Weet je zeker dat iemand zei dat de laadklep open moest?’ De kapitein, een slanke dertiger, stapte op de treeplank van de cabine, greep met zijn rechterhand de hoofdsteen vast en ging achter het stuur zitten. Hij zag dat de contactsleutel in het slot stak. Uit de autoradio klonk: ‘Open de achterklep.’

De kapitein stapte uit de Mercedes en zei gedecideerd: ‘Ik neem contact op met de politie. Er mogen nog geen voertuigen of voetgangers aan boord. We stellen de overtocht voor onbepaalde tijd uit.’

‘En de mensen die nu al aan boord zijn? Er zijn regelmatig passagiers die een paar keer heen en weer varen en in het restaurant blijven of op het dek van de zon genieten.’

‘Geen probleem. Dat zijn altijd voetgangers. Die komen niet op de voertuigdekken.’

Obool

Rechercheur Lone Telander was samen met twee agenten als eerste bij de diepvriesvrachtwagen. De Dodge had ze op de parkeerplaats op Texel achtergelaten. Het was de auto van haar vader, bij wie ze nu al weer bijna een halfjaar inwoonde op zijn woonboerderij.

De kapitein schudde haar hand. ‘Rob Hendriksen.’

‘Lone Telander,’ antwoordde de roodharige rechercheur.

‘Uit de cabine...’ begon Rob Hendriksen, maar Telander viel hem in de rede: ‘Dat heb je me net over de telefoon al verteld.’ Met een snel gebaar veegde ze een pluk haar uit haar ovale gezicht, dat opgemaakt was met mascara en lippenstift. Ze had een olijfgroen T-shirt aan. Daarover droeg ze een verbleekte oranje blazer met grote boordpunten. Op de ellebogen was de stof kleurloos geworden. Haar handtas was een pukkel, een leger tas die in de jaren zeventig van de vorige eeuw in de mode was bij scholieren. Ze was slank, bijna mager zelfs.

‘Heb je iets aangeraakt?’

Rob Hendriksen keek langs haar heen.

‘Ben je met blote handen in de cabine geklommen? Weleens van vingerafdrukken gehoord?’

‘Het is toch geen plaats delict?’

‘Nog niet.’

Telander haakte twee duimen achter haar roodleren broekriem. ‘Heeft nog iemand anders aan die wagen gezeten?’

De holster met haar dienstwapen was duidelijk zichtbaar.

Een van twee medewerkers stak zijn vinger in de lucht.

‘Amateurs,’ mopperde Telander. Ze liep om de vrachtwagen

heen. ‘Geen naam van een bedrijf. Geen reclame. Dat is ongebruikelijk.’ Telander ging voor Rob Hendriksen staan. Haar groene ogen keken op naar de kapitein. Ze zag dat er haartjes in zijn neusgaten groeiden.

‘De vraag is: moeten we de laadklep hier openen of in Den Helder?’

‘Misschien is het een grap van een of andere idioot,’ opperde een van de agenten. ‘Iemand die de boel wil vertragen. De pest heeft aan veerboten.’

‘Dat lijkt me niet,’ zei Telander. ‘Een grap met een gestolen vrachtwagen?’

Ze viste twee latex handschoenen uit haar achterzak en trok ze aan, waarbij ze aan de kunststof sgorde. ‘Geef me even een overall, overschoenen en een hoofdkapje,’ zei ze tegen de andere agent. Haar stem was zacht, bijna fluisterend. De agent nam ze uit de plastic tas. Telander schopte haar rode sneakers uit. Ze stuiterden op het dek en vielen op de zijkant. De agent raapte ze op en zette ze naast elkaar. Ze trok de overall aan, die om haar lichaam lubberde. Ze propte haar hoofdhaar onder het kapje. Over haar blote voeten trok ze de overschoenen aan. Ze klom in de cabine.

‘Meestal zit er toch een raam tussen de cabine en de laadruimte?’

‘Geen idee,’ zei de agent.

Telander zat wijdbeens op het dashboard en keek naar de achterwand, die helemaal dicht was. ‘Ik vertrouw het niet helemaal. Ik bel naar het vasteland.’

‘Hoe bedoelt u?’ vroeg de kapitein. ‘Een bom?’

‘Dat lijkt me onwaarschijnlijk. Dan zou hij zijn ontploft tijdens de overtocht. Nu zouden er te weinig slachtoffers zijn.’

‘Dan keren we de vrachtwagen en zette hem vooraan. Daarna kunnen de wachtende passagiers aan boord.’

‘Geen probleem,’ zei Telander.

Ze nam plaats achter het stuur en startte de vrachtwagen.

Daarna sloot ze de deur, liet het raampje naar beneden glijden en zei tegen de agenten: ‘Laat tien meter ruimte achter de vrachtwagen.’

Voordat iemand iets kon zeggen, reed Telander een half rondje en plaatste de Mercedes in de middelste rij vooraan. Ze schakelde de motor uit. Ze sloot haar ogen en zoog via haar neus lucht naar binnen. Niets dan warme, stilstaande lucht zonder specifieke geur. Met haar tongpiercing tikte ze tegen haar voortanden. Een paar minuten later zag ze in de buitenspiegels dat voertuigen het dek op reden. Achter de Mercedes stonden de medewerkers en de agenten die de voertuigen met zwaaibewegingen tegenhielden. Telander graaide in haar broekzak, vond haar mobiel en belde naar het bureau op het vasteland.

‘Op de veerboot staat een gestolen vrachtwagen waarvan de bestuurder niet aanwezig is. Ik heb het kenteken nagetrokken. De wagen is afgelopen april als gestolen opgegeven. Toen een rederijmedewerker de deur opende, ging er een bandje of iets dergelijks lopen. Een stem zei: “Open de achterklep.” Dat vond ik verdacht. Daarom heb ik de beslissing genomen de auto naar het vasteland terug te laten varen.’

Ze luisterde.

‘Ik kan de beslissing niet meer terugdraaien. We varen al.’ Ze drukte de verbinding weg en klom uit de vrachtwagen. Ze schudde haar armen uit de overall, stapte uit de broekspijpen en liet het witte kledingsstuk op het dek liggen. Het hoofdkapje gooide ze ernaast. Daarna nam ze haar schoenen over van de agent en trok ze aan. ‘Waar bewaren jullie de camerabeelden?’

‘Op de brug,’ antwoordde Hendriksen.

‘Zullen we daar dan nu heengaan?’

De man met het tablet grijsde, klapte het apparaat dicht en liep naar het restaurant, waar hij een kop koffie bestelde. Hij nam plaats aan een tafel, pakte een prepaidtelefoon uit zijn broekzak en sms’te zijn tweede bericht van vandaag aan televisiejourna-

liste Kirsten Konings van RTL4: *Veerboot. Over twintig minuten. Onderdek, vooraan. Laadklep witte Mercedes. Primeur.*

Hij dronk zijn kop koffie in een teug leeg en zette het dienblad met de kop en schotel in een rolcontainer. Daarna wandelde hij naar het achterdek, haalde de simkaart uit het mobieltje en gooide het telefoontje en het kaartje overboord.

De veerboot verliet de haven, uitgeleide gedaan door tientallen krijsende meeuwen.

©2013 De Crime Compagnie en Peter van Beek

Omslagontwerp Cunera Joosten

Boekverzorging Michiel Niesen, ZetProducties, Haarlem

Foto omslag: Hollandse Hoogte © Robert Jones

ISBN 978 94 6109 077 5

NUR 332

Meer informatie over De Crime Compagnie op www.crimecompagnie.nl